

การตรวจเอกสาร

การดำเนินงานวิจัยโครงการวิจัยและพัฒนาต้นแบบการฟื้นฟูพื้นที่ป่าไม้รอบเขตชุมชน (Buffer Zone) โดยกระบวนการมีส่วนร่วมตั้งอยู่บนสมมติฐานว่าการวางแผนการปลูกต้นไม้เป็นกระบวนการที่ต้องเกิดจากการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อพัฒนาแผนการปลูกต้นไม้ให้มีความเหมาะสม จึงต้องถ่ายทอดความรู้ให้แก่ชุมชน และนำเสนอร่างแผนการฯ ให้แก่คนในชุมชนได้รับฟัง ร่วมเสนอข้อคิดเห็นต่างๆ เพื่อนำมาปรับปรุงแผนให้มีความสมบูรณ์และสามารถนำไปใช้และเกิดประโยชน์ได้จริงในพื้นที่นั้นๆ การฟื้นฟูป่าจึงมิใช่บทบาทหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐเพียงฝ่ายเดียว ชุมชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ป่าไม้และมีวิถีชีวิตที่ผูกพันกับทรัพยากรเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนองค์ความรู้และแนวทางในอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไปสู่การปฏิบัติจริงในพื้นที่โดยมีหน่วยงานหรือองค์กรภายนอกให้การสนับสนุนและให้คำแนะนำในการปรับใช้ภูมิปัญญาที่มีอยู่ดั้งเดิมและเทคโนโลยีที่เหมาะสมให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

การฟื้นฟูพื้นที่เสื่อมโทรม ซึ่งพื้นที่เสื่อมโทรม หมายถึงพื้นที่ที่มีสภาพไม่เหมาะสมต่อการเจริญเติบโตของพืช และการอยู่อาศัย อาจเกิดขึ้นจากอิทธิพลของธรรมชาติหรือโดยการกระทำของมนุษย์ พื้นที่ป่าเสื่อมโทรม หมายถึง พื้นที่ป่าที่ถูกทำลายจนเหลือจำนวนชนิดพันธุ์ไม้ไม่น้อยมาก ทำให้พื้นที่ป่านั้นไม่อาจทำหน้าที่ได้โดยสมบูรณ์ และไม่อาจฟื้นตัวโดยเร็วได้เองตามธรรมชาติ จำเป็นต้องได้รับการฟื้นฟูเพิ่มขึ้น โดยต้องทำการปลูกชนิดพันธุ์ไม้และจำนวนที่เหมาะสมต่อพื้นที่และสภาพเดิมของแต่ละแห่ง เพื่อให้สภาพป่ากลับฟื้นคืนมีสภาพและคุณค่าในการรักษาระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อมได้ต่อไป ซึ่งในวันที่ 9 พฤษภาคม 2532 ได้มีมติ ครม.กำหนดพื้นที่ป่าเสื่อมโทรมว่าหมายถึง พื้นที่ป่าที่ไม่มีไม้ค่าอยู่เป็นส่วนน้อยและป่าที่นี่ยากที่จะกลับฟื้นคืนได้ตามธรรมชาติ โดยมีไม้ขนาดความโตวัดโดยรอบลำต้นที่ความสูง 130 ซม. มีขนาดตั้งแต่ 50-100 ซม. ขึ้นกระจายอยู่ทั่วพื้นที่ไม่เกินไร่ละ 8 ต้น หรือมีไม้ขนาดความโตเกิน 100 ซม.ขึ้นไป ขึ้นกระจายอยู่ทั่วพื้นที่ไม่เกินไร่ละ 2 ต้น ซึ่งการกำหนดป่าเสื่อมโทรมดังกล่าว ได้เปิดช่องให้มีขบวนการทำให้ป่าดีๆ ต้องเสื่อมโทรม เพื่อที่จะให้ภัยในการนำไปใช้อื่นๆ

ในช่วงที่ผ่านมาได้มีงานวิจัยจำนวนมากในการพัฒนาแนวทางในการฟื้นฟูพื้นที่ป่าไม้โดยการมีส่วนร่วมของประชาชน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ศลิษา (2537) ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าไม้ ป่าชุมชนบ้านห้วยแก้ว อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่ากระบวนการ การมีส่วนร่วมของชาวบ้านในขั้นตอนการมีส่วนร่วม 4 ขั้นตอน คือขั้นตอนการค้นหาปัญหาและสาเหตุ ขั้นตอนการวางแผนดำเนินงาน ขั้นตอนการลงทุนและปฏิบัติ และขั้นตอนการติดตามประเมินผล ผลการศึกษาเชิงปริมาณพบว่าชาวบ้านมีส่วนร่วมน้อย แต่การศึกษาเชิงคุณภาพยืนยันได้ว่าชาวบ้านมีส่วนร่วมในขั้นตอนการมีส่วนร่วมทั้งสิ้น

ขั้นตอนอย่างมาก ทั้งนี้เพราะชาวบ้านมีส่วนร่วมแบบไม่เป็นทางการเป็นส่วนมาก จึงทำให้ไม่สามารถวัดด้วยข้อมูลเชิงปริมาณได้

พีระภัทร์ (2540) ศึกษาการมีส่วนร่วมของชาวบ้านในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้บ้านโป่ง ตำบลป่าไผ่ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าชาวบ้านมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในขั้นตอนการค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหาการป่าไม้ชุมชน ขั้นตอนวางแผนดำเนินการป่าไม้ชุมชน ขั้นตอนการลงทุนและดำเนินงานการป่าไม้ชุมชน และขั้นตอนติดตามและควบคุมการดำเนินการป่าไม้ชุมชนในระดับปานกลาง สำหรับปัญหาอุปสรรคของชาวบ้านในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ พบว่าปัญหาที่มากที่สุดคือ การเกิดของไฟป่าในช่วงฤดูแล้ง ส่วนปัญหาที่มีน้อยที่สุดคือ เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สนใจสนับสนุนในกิจกรรมต่างๆ

พงษ์ศักดิ์ (2540) ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ พื้นที่อุทยานแห่งชาติแม่อ้อ อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า บทบาท กระบวนการ การมีส่วนร่วมของชาวบ้านในขั้นตอน 4 ขั้นตอน คือขั้นตอนการค้นหาปัญหาและสาเหตุ ขั้นตอนการวางแผนดำเนินงาน ขั้นตอนการลงทุนและปฏิบัติ และขั้นตอนการติดตามและประเมินผล ซึ่ง โดยภาพรวมแล้วชาวบ้านมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ส่วนผลการมีส่วนร่วมในแต่ละขั้นตอนพบว่า ขั้นตอนการค้นหาปัญหาและสาเหตุ ขั้นตอนการวางแผนดำเนินงาน ขั้นตอนการลงทุนและปฏิบัติ มีส่วนร่วมระดับปานกลาง ส่วนขั้นตอนการติดตามและประเมินผลชาวบ้านมีส่วนร่วมระดับต่ำ สำหรับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ได้แก่ ชาติพันธุ์ สถานภาพทางสังคม การได้รับข้อมูลข่าวสารด้านป่าไม้ จำนวนพื้นที่ถือครองเพื่อการเกษตร และการเคยเข้าไปเก็บหาของป่า ส่วนปัจจัยด้านอายุ ระดับการศึกษา และการพึ่งพิงป่าของชาวบ้าน ไม่มีความสัมพันธ์กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

Thaiutsa (2002) ได้รายงานเกี่ยวกับการประวัติการศึกษาวิจัยการปลูกไม้ป่าบนพื้นที่สูงของมูลนิธิโครงการหลวงไว้ดังนี้

ปี พ.ศ.2525	ได้มีโครงการเริ่มนำไม้ต่างถิ่นมาปลูกในพื้นที่ของมูลนิธิโครงการหลวง
ปี พ.ศ.2529	เริ่มนำไม้จากประเทศไต้หวันมาปลูกในพื้นที่ของมูลนิธิโครงการหลวง
ปี พ.ศ.2532	เริ่มใช้ประโยชน์ไม้ที่ได้จากการลิดกิ่ง เพื่อการเพาะเห็ดในงานของโครงการ
ปี พ.ศ.2533	เริ่มได้ประโยชน์จากไม้ไผ่ด้วยการเก็บผลผลิตที่เป็นหน่อไม้
ปี พ.ศ.2534	เริ่มทดลองปลูกแบบวนเกษตรระหว่างไม้ที่ได้จากการวิจัยของมูลนิธิ

โครงการหลวงกับพืชเกษตร

ปี พ.ศ.2535	เริ่มนำความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปส่งเสริมให้เกษตรกรปลูก
ปี พ.ศ.2536	เริ่มใช้น้ำมาเผาถ่านเพื่อใช้พลังงาน และทำของที่ระลึก

จากการดำเนินการศึกษาวิจัยโดยมูลนิธิโครงการหลวงนี้เองที่ทำให้เกิดองค์ความรู้อย่างหลากหลาย อาทิ ชนิดไม้ที่สามารถนำมาปลูกเพื่อฟื้นฟูพื้นที่เสื่อมโทรมบนที่สูง ลักษณะคุณสมบัติของไม้ที่ได้และการใช้ประโยชน์ ดังเช่น ไม้กระถินดอย ในการใช้ประโยชน์ ไม้กระถินดอยเหมาะกับการนำมาเผาถ่าน และนำมาเพาะเห็ดหอม ชันไม้ เปลือกไม้ ก็นำสามารถนำมาเพาะเห็ดหอมได้

เช่นเดียวกัน การบูร เมเปิ้ลหอม จันทร์ทองเทศ เป็นต้น ไม้ไผ่ที่ปลูก และสามารถใช้ประโยชน์ได้ทั้งหน่อและลำ เช่น ไผ่หวานอ่างช้าง ไผ่หยก เป็นต้น

สภาร และคณะ (2554) ได้เสนอหลักในการพิจารณาเลือกชนิดไม้เพื่อปลูกบนพื้นที่สูงประกอบด้วย

1) ศักยภาพในการเติบโตของต้นไม้ในพื้นที่ปลูก โดยคำนึงถึงสภาพนิเวศวิทยาให้สอดคล้องกับชนิดที่ปลูก ในโครงการนี้ สามารถวิเคราะห์ลักษณะของพื้นที่ที่จะส่งเสริมออกได้เป็น 2 พื้นที่หลักๆ คือพื้นที่ที่มีระดับความสูงน้อยกว่า 900 เมตรจากระดับน้ำทะเลปานกลาง สามารถปลูกชนิดไม้พื้นถิ่นได้ค่อนข้างหลากหลาย รวมทั้งกลุ่มไม้ต่างถิ่น และกลุ่มไม้ไผ่ นอกจากนี้ยังสามารถปลูกไม้ผลยืนต้นที่นิยมปลูกในพื้นที่ต่ำได้ด้วย และพื้นที่ที่มีระดับความสูงมากกว่า 900 เมตรจากระดับน้ำทะเลปานกลาง มีข้อจำกัดในการเลือกชนิดพอสมควร เนื่องจากต้นไม้ที่สามารถปลูกในพื้นที่ต่ำบางชนิดเติบโตได้ไม่ดีในพื้นที่สูงที่มีระดับอุณหภูมิต่ำมาก ความชื้นสูง ดังนั้นกลุ่มไม้พื้นถิ่นที่สามารถปลูกได้ เช่น สนสามใบ ไม้วงศ์ก่อ กลุ่มไม้ต่างถิ่นเป็นกลุ่มไม้ที่นำมาจากประเทศในเขตอบอุ่น

2) ศักยภาพทางการใช้ประโยชน์ ทั้งในระดับชุมชน หรือขายเข้าสู่ตลาดได้

3) ความสัมพันธ์กับวัฒนธรรม ประเพณี

4) ข้อปฏิบัติทางด้านกฎหมาย เนื่องจากเกี่ยวข้องกับขอบเขตของการดำเนินการจัดการพื้นที่ปลูกต้นไม้ รวมไปถึงการตัดฟันต้นไม้ที่ปลูกเพื่อนำมาใช้ประโยชน์

โดยในการพิจารณาและวางแผนการปลูกป่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งในการได้เข้ามามีส่วนร่วมในทุกกิจกรรมของการดำเนินงานซึ่งผลจากดำเนินงานวิจัยของ หน่วยวิจัยการฟื้นฟูป่า (2549) พบว่าการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดในทุกขั้นตอนของการวางแผนงานและดำเนินการนับเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งอย่างไรก็ตาม ความคิดเห็นที่แตกต่างกันของแต่ละภาคส่วนเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากพื้นที่และการจัดลำดับความต้องการของแต่ละฝ่ายอาจเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากนี้ยังอาจมีความเห็นขัดแย้งกันในเรื่องของเทคนิคและวิธีการที่จะเลือกใช้ ดังนั้น ความสำเร็จของโครงการปลูกป่าใด ๆ จึงขึ้นอยู่กับ การตกลงทำความเข้าใจในเรื่องเหล่านี้ตั้งแต่ในช่วงเริ่มวางแผนงาน การปลูกป่าเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมสูงสุดสำหรับการฟื้นฟูป่าการปลูกต้นไม้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของงานฟื้นฟูป่าเท่านั้น ความสำเร็จของโครงการยังขึ้น อยู่กับการดูแลพื้นที่หลังการปลูกป่าด้วย การรวบรวมผู้คนในชุมชนให้มาร่วมกันปลูกป่าอาจไม่ใช่เรื่องที่ยากนัก แต่การให้ชุมชน ดูแลรักษาต้นไม้ที่ได้ลงแรงปลูกลงไปกลับเป็นสิ่งที่ยากยิ่ง การฟื้นฟูป่าไม่ใช่เพียงการปลูกต้นไม้แต่เป็นกิจกรรมที่ต้องการความต่อเนื่อง ถ้าหากต้นไม้ที่ปลูกไปนั้นไม่ได้รับการดูแลแผ้วถางวัชพืช ใส่ปุ๋ย และป้องกันไฟแล้ว ต้นไม้ที่ลงทั้งแรงและเงินปลูกไปนั้นอาจไม่สามารถเจริญเติบโตจนเป็นไม้ใหญ่ได้